

סיפורים לנוער "קו"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה eisikovits1@gmail.com,

בחירות רעות (רפי פריי)

כל התושבים בעיר הציורית לוס קרנס ידעו שסולומון הרמן הוא בחור מושחת. כלומר, אחרי 30 שנה של פעילות ציבורית, שרובה הורכבה מדילים מפוקפקים ומינויי מקורבים, היה קשה לפספס את ריח השחיתות החרוף שנדף מכל מהלך שביצע. מערכת הבחירות הנוכחית הייתה קשה במיוחד עבור סולומון. ראש העיר המכהן מריו גרינגוס, שהיה חביב במיוחד על הציבור, יצא בקמפיין מאסיבי שהדגיש את עשייתו הברוכה למען העיר לוס קרנס: מרכז הייטק חדש, קאנטרי קלאב נגיש ורכבת עירונית, וכל אלו העלו את הפופולריות שלו בקרב תושבי העיר והבטיחו לו קדנציה נוספת. סולומון כינס את מטה הבחירות שלו ואת צוות הקמפיין במגמה לטכס עצה ולגבש תשובה ניצחת לראש העיר הקשיש. הרבה רעיונות הופרחו לחלל האוויר, אך לא הייתה תחושת הצלחה מובהקת. הלילה העמיק, ועדיין לא נמצא פתרון שיניח את דעתו של סולומון המותש. רק בשעת לפנות בוקר מוקדמת, כאשר רוב המשתתפים בהו בחלל בעיניים טרוטות וניסו לגבש תובנה בהירה ופורצת דרך, ביקש אחד מצוות היועצים, מר רפאלו ליברטו, לשוחח עם סולומון בארבע עיניים. סולומון הוביל את רפאלו לארכיון קטן וסגר בעדם את הדלת: "נו, מה בפוך?" הוא שאל בקוצר רוח בולט. רפאלו העביר אצבע בשפמו הדליל ולחש את התוכנית הכי מופרכת שסולומון שמע מעודו. מרוב תימהון הוא ביקש מרפאלו לחזור שוב על התוכנית. אומנם היא לא נשמעה הגיונית יותר גם בפעם החמישית, אך רפאלו הבהיר בצורה שאינה משתמעת לשני פנים, כי אין שום ברירה אחרת שעדיפה יותר.

כשלושה שבועות לפני מועד הבחירות צצו המועמדים וסימאותיהם השחוקות תחת כל עץ רענן ומעל כל עמוד חשמל. "מריו גרינגוס, לא מחליפים סוס מנצח!" קראה המודעה של ראש העיר הוותיק, ועיניו הטובות הסכימו בשתיקה. מנגד, במודעות של סולומון הרמן ניבט פרצופו בחיוך צופן סוד וליווה את הסלוגן: "אני אדע אם הצבעת לסולומון הרמן" ... סולומון לא היה שלם עם המסר, אבל מילותיו של רפאלו מאותו לילה מייגע ריחפו במוחו: "תכריח אותם להצביע. אם תעביר איום מרומז, זה הדבר שיעבוד הכי טוב, וזה הסיכוי היחיד שלך לנצח את ראש העיר המכהן".

ביום הבחירות נרשמו אחוזי הצבעה גבוהים במיוחד. תורים ארוכים של אנשים השתרכו מחוץ לקלפיות. ההמונים נהרו לממש את זכותם החוקית ולקבוע את עתידה

של העיר לוס קרנס. סולומון התרוצץ ממקום למקום, לחץ ידיים, חילק עלוני מידע ונעץ את פרצופו החודר מהמודעה: "אני אדע אם תצביע לי!" הוא הפטיר במסתוריות לכל אדם שלחץ את ידו. בסוף היום, כאשר הגיעו תוצאות האמת, התבררה התוצאה החד־משמעית – סולומון הרמן ניצח ברוב קולות והוא הוכתר כראש העיר החדש של לוס קרנס. ההמונים נשאו אותו על כפיהם בכיכר הגיבורים – הכיכר המרכזית של העיר – וצעקו בגרון ניחר את סיסמת הבחירות שלו: "הוא יודע, הוא יודע, הוא יודע מי הצביע לו!"

בימים הראשונים לכניסתו לתפקיד התגלה דבר מוזר מאוד: סולומון הרמן באמת ידע מי הצביע לו ומי לא. זה התבטא במינויים, ביחס ובמענה לפניות. סולומון ידע בדיוק את מי לקדם ואת מי להותיר בידיים ריקות ובפחי נפש". אבל אני הצבעתי לך!" התחננו בפניו אנשים, אך סולומון בביטחון רב נפנף בידו ואמר: "על הפרצוף שלך אני רואה שאתה משקר, אין לך בושה, לך תבקש בקשות ממריו גרינגוס, אולי הוא יעזור לך!" אנשיו של מריו לא יכלו לסבול את החרפה, וכיוון שברור היה לכל בר דעת שמתרחש משהו מצחין משחיתות, כמיטב מסורת העשייה של סולומון, הם שכרו את הבלש הפרטי הטוב ביותר באזור. לאחר חודש של מעקב בלתי פוסק וחקירות אינטנסיביות התפרסמה הכתבה הנקראת ביותר בהיסטוריה של היומון – 'חדשות לוס קרנס'. 'יש סיבה שהוא יודע אם הצבעת לו!' זעקה הכותרת באותיות של קידוש לבנה. "כולכם בוודאי נחשפתם לקמפיין הבחירות היצירתי של ראש העיר סולומון הרמן, אך מסתבר שלא מדובר בגימיק בחירות, אלא באמת אפלה ומטרידה!" הכתבה גוללה את הסיפור האמיתי: סולומון הרמן הוא בעלים נסתר של חברת כוח אדם שנשכרה על ידי העירייה לספור את הקולות. אחרי שהקולות נספרים, כמובן במעקב צמוד של מצלמות אבטחה, פתקי ההצבעה אמורים לעבור לשרפה. אך מסתבר שלפני שהפתקים הועברו לשרפה, הם נסרקו בטכנולוגיה מיוחדת שמאתרת טביעות אצבעות. מאגר טביעות האצבעות הועבר להצלבה מול רב פקד אנריקה מסיאס, שהוא במקרה גם גיסו של סולומון הרמן. משם הדרך קצרה ליצירת מאגר מצביעים בעד סולומון ומצביעי מריו גרינגוס. בשבוע שלאחר מכן פורסמו תמונותיהם של שני הגיסים, מובלים אזוקים להארכת מעצר. מריו גרינגוס הביט בהם מהיציע באכזבה, ותושבים רבים התאספו כדי לקרוא קריאות בוז ולהביע את מחאתם מאובדן הדרך הערכי". תגיד", שאל רב פקד מסיאס את גיסו, "למה חשבת שזה רעיון טוב?" כי הוא אמר לי!" ענה ברעד סולומון הרמן והצביע על רפאלו ליברטו שעמד ביציע לצד ראש העיר החדש־ישן וחייך מתחת לשפמו הדליל...

שקר - אין לו רגליים", מלמדים אותנו חז"ל. לא משנה כמה השקר חזק ומגובה, סוף האמת להתגלות. עלינו ללמוד מכך לדבוק בקביעות במידת האמת, מכיוון שרק היא זאת שתוביל אותנו להצליח באמת.

האיש על המשמר (עדי שיר)

במדינת ג'בוטי שביבשת אפריקה שוכן הבסיס הימי הצבאי של סין. מהבסיס יוצאות דרך קבע אוניות ומשחתות צבאיות, שמפטרלות באזור כדי לשמור על השלום והסדר האזוריים. מפקד הבסיס, צ'ו האן, היה מתרה באורח קבע בפקודיו לשמור בקפדנות על הנחיות הבטיחות, ולקיימן בצורה מלאה; הראשונה שבהן מזהירה על תקינות המכשירים - לפני שאנשי הצוות יוצאים לשיט, ולו הקצר ביותר, הם אמורים לוודא את תקינות מכשירי המכ"ם והניווט, וגם לבצע בדיקה שמכשירי הקשר והרדיו פועלים כראוי. ההנחיה השנייה והחשובה מכול: להכין את חגורות ההצלה שנמצאות על הסיפון, לכל המלחים הקצינים והנווטים, לכל צרה שלא תבוא.

סינג הול היה רב החובל של המשחתת הענקית 'מלכת השממה'. מאז ומעולם הוא חלם להיות מפקד בחיל הים, לפקד על חובלים ומלחים, שממש כמוהו מרגישים שנולדו אל הגלים ומגשימים את ייעודם בעודם משרתים במקום שהם הכי אוהבים: הים. באותו בוקר הוא פקד על הצוות שלו להתכונן לסיור אזורי מקיף של כשבועיים. על אנשי הצוות להכין את הספינה עבור ההפלגה, לאגור אוכל יבש וטרי, מכלים של מים ודלק בכמות מספקת, לבדוק את כלל המנועים, התותחים והתחמושת וכמובן לא לדלג על ההנחיות הקבועות באשר למכשירי ניווט וחגורות הצלה בכמות מספקת לכלל אנשי הצוות. כמעט יום שלם עסק הצוות בהתארגנות, ורק בערב הם היו מוכנים ויצאו לסיור. במשך שבוע וחצי הפליגה המשחתת בשלווה. המלחים ביצעו את תפקידם, צוות הנווטים התווה את הדרך, וסינג הול, מפקד המשחתת, היה שבע רצון.

ביום האחד עשר, באישון ליל, שכב סינג הול על המיטה בתאו הקטן, שקוע בשינה עמוקה, בזמן שנשמעו דפיקות מהירות וקצביות על דלת תאו. הוא הזדקף במיטתו במהירות. הול ידע היטב, שאף איש צוות לא יעז להפריע לשנתו אם הדבר אינו דחוף מספיק. הוא החליף במהירות למדי רב החובל שלו ופתח את הדלת בפרצוף דרוך וזועף, מתכונן להוציא את זעמו על האיש חסר המזל שבא להעיר אותו בשנתו. מולו

עמד סגנו, פרצופו אותת על מקרה חירום. סינג הול נזעק: "מה קרה? מדוע אתה חיוור ומזיע?" והלה השיב: "הנווטים עדכנו אותי שבימים הבאים אמורה להיות סערה רצינית, סופת הוריקן שכמוה לא ידענו כבר שנים רבות!" הול הבין את חשיבות הדברים והורה להעיר במהירות את כל רבי החובלים, הנווטים והקצינים, ולכנס אותם בתא הגדול שבקומה השנייה. הסגן רץ למסור את פקודותיו לשאר הקצינים. בכינוס הלילי החפוז הם גיבשו דרך פעולה והתוו אמצעי זהירות שיש לנקוט בימים הקרובים.

כעבור שלושה ימים נראה שהסערה עומדת להסתיים. סינג הול כבר ביקש לנשום לרווחה והרשה לעצמו לעלות על מיטתו. ושוב הייתה זאת שעת לילה, כשמלח מבוהל התדפק על דלת תאו. "אדוני, הנווט מבקש למסור לך שהוא קולט אותות מצוקה שמשודרים ברדיו. לפי התדר, כנראה האותות משודרים ממקום קרוב!" סינג הול השלים עם העובדה שלא זכה לצבור יותר מכמה שעות שינה מועטות בלילות האחרונים. הוא ניגש לחדר המצב וביקש לקבל דיווח מפורט על אופן קבלת קריאת המצוקה, מיקומה ועוד פרטים שאולי יבהירו יותר את התמונה המלאה. הול הבין שמדובר ככל הנראה בכמה נווטים בעלי דרגות זוטרות, ששמעו על הסערה הצפויה, אך עקב ביטחונם ביכולות הניווט שלהם יצאו לשיט בכל זאת. הוא קיבל מיקומים מדויקים של כלי השיט שמתחנן להצלה ושמע את רמת הסיכון הגבוהה עבורם, אם יתקרבו כדי לנסות ולהציל את הקוראים לעזרה. סינג הול התמלא זעם. מדוע שישכן את המשחתת שלו ואת אנשי הצוות שלו עבור כמה אנשים חסרי זהירות, שלא הקפידו על כללי הזהירות הנדרשים? למה שינסה לקרב את המשחתת שלהם לזירת הסערה? הרי הסיכויים להצלחת החילוץ נמוכים מאוד. הוא החליט לא להישמע לקריאות המצוקה ולהמשיך בסדר ההפלגה המתוכנן.

בתום שבועיים מלאי תהפוכות חזרה המשחתת לבסיס שממנו יצאה. אנשי הצוות המותשים החלו לרדת מהאונייה, משתוקקים לשים את רגליהם על פיסת קרקע מוצקה. ברגע שרגליו של סינג הול דרכו על הקרקע, הוא הלך לחתום במשרד המפקדה על הסיור שבוצע ולדווח על קריאת המצוקה וכלי השיט שהם לא הצליחו להציל. במשרד הוא פגש את מפקד הבסיס, צ'ו ג'ין. עיניו הביעו קשיחות ואטימות עת שננעצו בפניו של סינג הול. "מה קרה?" גמגם סינג הול חרישית, והמפקד השיב לו במבט חמור סבר: "בשבוע האחרון הגיעו חברי ממשלה בכירים לבסיס זה לביקור סודי. הם ביקשו להתרשם מהבסיס באורח בלתי אמצעי, ולמרות הפצרותיי שלא יעזו לצאת לשיט, הם התעקשו על כך. לאחר שהם יצאו לשיט, אותות הקשר עימם אבדו, ואני חושב שהם היו אלו ששידרו אותות מצוקה לספינתך וקיוו שיבואו לחלץ אותם.

אתה קיבלת החלטה להימנע מהצלתם. ברור לי שבעוד ימים ספורים תיפתח נגדך חקירה צבאית, ואני מקווה בשבילך שרק תודח מהתפקיד ולא תשב בכלא "... סינג הול שתק. הוא ידע שנהג כיאות במעשיו. הוא התחייב להחזיר את אנשי צוותו בשלום לבתיהם ועמד בכך, ואף שתוצאות ההחלטה יגרמו לכאורה להדחתו, הוא עשה את שהיה צריך לעשות מתוקף תפקידו, והוא עומד על כך בגאון * .

בפרשת השבוע אנו רואים כיצד ישנו רצף של הוראות מדויקות לבניית המשכן, שהורכב ממכלול של סוגי עורות ועצים שונים. ומדוע היה כל כך חשוב לשמור על הדיוק בכל סוג, ובכל הקרסים והאדנים מסבירים חז"ל שכדי לבנות משהו שתהיה בו השראת השכינה, חשוב לשמור על ההוראות המדויקות. מכיוון שרק בדבר שבנוי בשלימות יכולה להתגלות השכינה.

העיקר הלב (איתמר מאיר)

רוברטו וסנטיאגו היו אחים תאומים. מאז שירשו מאביהם את מפעלי הטקסטיל שהיו בבעלותו, העסקים הלכו ופרחו דווקא בגלל רוברטו שהיה הבכור מהאחים וניחן בחוש עסקי מפותח. הוא ידע להתנהל בצורה כלכלית נבונה ואחראית - בשונה מסנטיאגו, אחיו הצעיר יותר שהיה מפוזר, בזבזן גדול ובעיקר לא ידע מאומה בעולם העסקים. את אחת ההצלחות הגדולות שלו בעסקי המסחר תלה רוברטו דווקא בעוזר האישי הצמוד שלו – פדרו, שהיה נאמן לו בכל ליבו. בשונה מרוברטו, שהעריך וכיבד את פדרו העוזר המסור, סנטיאגו תיעב אותו בכל ליבו ורק חיכה לרגע הנכון שבו יוכל להעיף את פדרו מעמדת המפתח שבקרבת רוברטו. הוא היה מחרחר בקביעות סיפורי בדים על פדרו ומספר כיצד הלה שולח את ידו בכסף של המפעלים בכל הזדמנות, אבל רוברטו, שידע היטב על קנאתו של סנטיאגו לפדרו, לא התייחס לדברים והיה פוטר אותו בקביעות בהתעלמות מוחלטת.

באחד הימים התגלתה מעילה גדולה בכספי המפעל שבדרום המדינה. סכום ענק של מאות אלפי פזוס נעלם מקופת המפעל בלילה חשוך, נטול ירח. חומרת הגנבה הייתה משמעותית במיוחד לאור העובדה שחסרונו של סכום שכזה יכול למוטט את המפעל. רוברטו יצא כמובן בבהילות למפעל בדרום כדי לערוך בדיקה מקיפה ולגלות את הגנב שמעל בכספים. לאחר שלושה ימים חזר רוברטו רותח מזעם ובידיים ריקות. לא הייתה שום אפשרות לאתר את הגנב, והסכום נעלם במיומנות מפליאה, כביכול ידע הגנב מראש על קיומו של הסכום בקופת המפעל, ואולי אף היו ברשותו המפתחות לכספת". אני אומר לך, רק פדרו יכול לגנוב ממך את הכסף. אני אומר לך את זה

כבר שנים ואתה לא מתייחס!" חזר סנטיאגו השכם והערב על נאומו הקבוע באוזניו של אחיו הבכור. "אין סיכוי, פדרו תמיד נותן את הלב והנשמה!" טען רוברטו בלהט.

לאחר ימים ארוכים שבהם הרעיל סנטיאגו את אחיו לגבי עוזרו המסור, הוא הודיע לו שיבדוק את העניין ברצינות ומכאן ואילך אינו מעוניין לשמוע עוד מילה נוספת בנושא. לאחר יומיים התייצב רוברטו בבקתתו של דייגו – החוקר הוותיק שפרש לפני תקופה קצרה לגמלאות לאחר שבמשך שנים ארוכות היה אימת הפושעים בכל המחוז. הוא ביקש ממנו: "כבר שנים שאחי הצעיר סנטיאגו טוען שפדרו גונב מקופת המפעל. אני לא מאמין לדברים ואפילו חושב את ההפך. לדעתי סנטיאגו הוא זה שגונב ממני. זאת הסיבה שאני פונה אליך - כדי שתבצע חקירה מקיפה בעניין, ואם סנטיאגו גונב ממני, מאחיו הבכור, בשבילי זאת תהיה הזדמנות להרחיק אותו ממפעלי הטקסטיל למשך שנים ארוכות."

דייגו צקצק בלשונו, בעוד רוברטו מנופף לפניו בערמת שטרות תפוחה. הוא הבטיח לטפל בנושא בהקדם, וכבר למחרת ראו אנשי המפעל את דייגו מסתובב ברחבי מפעלי הטקסטיל וחוקר בתשומת לב את המתרחש ברחבי המפעל. לאחר ימים מספר התייצב דייגו במשרדו של רוברטו ואמר בקול מסתורי: "גיליתי את זהותו של הגנב!" רוברטו נדרך, ודייגו המשיך: "לצערי, אין מנוס מלאמת את חששותיו של סנטיאגו, אבל פדרו, 'העוזר הנאמן' שלך, הוא זה שמעל בכספי המפעל בדרום המדינה!" "אני לא מאמין!" שאג רוברטו בזעם: "הוכחות בבקשה!" דייגו שלף מתיקו זוג כפפות כתומות, נפנף בהם מול רוברטו ואמר: "הכפפות הללו היו זרוקות בפח האשפה מחוץ למפעל. אתה יודע להסביר לי איך זוג הכפפות הללו הגיע לפח האשפה שמחוץ למפעל בדרום המדינה?" "פדרו!" שאג רוברטו, והעוזר התייצב מייד בפתח המשרד. "כן, אדוני!" רוברטו הצביע על זוג הכפפות שבידי דייגו ושאל: "הכפפות האלו, אתה מכיר אותן?" "כן אדוני, הן שלי. היכן מצאתם אותן?" דייגו חייך חיוך של מנצחים ואמר: "הן נמצאו מחוץ למפעל שבדרום המדינה, אתה יודע להסביר איך הן הגיעו לשם?" "לא!" אמר פדרו והחוויר. "רגע, אתה רומז שאני מעלתי בכסף?" דייגו פרץ בצחוק גדול. "מי אמר שאני רומז? קדימה, תספר לנו איפה הכסף!" פתאום, בתזמון מדויק, משל היה לו מידע מקדים, התפרץ סנטיאגו לתוך המשרד והחל לצעוק על פדרו: "גנב, תחזיר את הכסף!" רוברטו ישב מאחורי השולחן שלו, סמוק פנים, ועקב אחרי צעקותיו של סנטיאגו, בעוד פדרו מנסה לגונן על עצמו. "אני אעשה לכם סדר בדברים!" נשמע פתאום קול בס מאחורי דייגו. הוא הסתובב אחורה לרגע ומייד החוויר. מאחוריו עמד לאונרדו פיזוטו, אחד החוקרים הטובים במדינה, שנכנס

בהפתעה למשרד. "אז ככה, בואו נעשה סדר: מי שגנב את הכסף זה לא פדרו אלא דייגו! אז במקום להאשים את הקורבן, אני מציע שתתחיל לזמר ולספר לנו היכן נמצא החלק שלך בסכום הגדול שגנבת מהמפעל!" הוא נעץ בסנטיאגו מבט מצמית והמשיך: "והשותף השני של דייגו הוא סנטיאגו, שקיבל חצי מהכסף בתמורה להשתקת המעילה והפללתו של פדרו. באמצעות הגנבה סנטיאגו הרוויח שני דברים: הוא גם יצליח להתפטר מפדרו שנוא נפשו וגם להרוויח סכום כסף יפה מהצד "... סנטיאגו פרץ בבכי, הוא ניגש לאחיו שלא חנן אותו במבט, וסיפר היכן החביא את הכסף. "סלח לי בבקשה!" אמר בדמעות. דייגו עוד ניסה להכחיש. אבל כשהבין שסנטיאגו יספר את הכול, הוא הודה במקום והובל על ידי השוטרים לבית הכלא.

"ביום שראיתי את סנטיאגו ודייגו מטיילים יחד, הבנתי שמשהו נרקם ביניהם, הסביר רוברטו. "אבל במקום לקחת את החוקר, לקחתי חוקר שיחקור את החוקר ויגלה מי הם הגנבים האמיתיים..." ואמר לפדרו: "לך אין מה לחשוש, אני מכיר את הלב שלך - מי שמסור ונאמן ונותן את הלב, אני סמוך ובטוח שלא ימעל באמון שלי לעולם"

* בפרשת פקודי אנו קוראים על הקמת המשכן. חז"ל מלמדים אותנו שכל יהודי יכול לבנות משכן אצלו בלבבו פנימה, ברגע שיקבל עליו את עול מלכות הבורא, יאמין בו באמונה שלמה ויקיים את התורה ומצוותיה, מכיוון ש'בלבבי משכן אבנה' כל יהודי יכול להקים בלב שלו משכן לשכינה ולהשראת הבורא.

הפתעה בטרמינל (דרור הראל)

ניק ג'ייס ירד באיטיות במדרגות המטוס בנמל התעופה הראשי בקולומביה. ניק היה בעל מבנה גוף רחב, לראשו הוא חבש מגבעת לבנה, וסיגר קובני עבה השתרבב בזווית פיו. את מסע הקניות הזה תכנן ניק במשך שבועות אחדים. אבל בעודו ממהר לעבר מסוף החפצים, פנה אליו קצין ביטחון מקומי וביקש בטון אדיב: "סליחה אדוני, תוכל להתלוות אליי?" ניק היה רעב ותכנן לפתוח את הטיול במסעדה יוקרתית ולכן לא התייחס יותר מדי לדברים והמשיך לעבר הטרמינל. אולם הקצין אחז בזרועו בכוח ועצר אותו. "אדוני, בוא איתי כעת!" פקד הקצין. "אבל מדוע?" שאל ניק בתימהון. איש הביטחון לא ענה והוביל את ניק לעבר המשרד הראשי. אפשר להבין מה קורה פה?" צעק ניק בזעם, הוא לא היה רגיל לקבלת פנים כזאת.

קצין עטור דרגות התיישב מול ניק הנסער ואמר: "ברוך הבא מר סרווייה - המבריה הגדול שמשגע את משטרת קולומביה כבר חמש שנים!" ניק הביט בו במבט

משועשע: "תגידו, השתגעתם? מה אתם רוצים ממני ?? קוראים לי ניק!" הקצין לא התרשם מדבריו וסימן לשני שוטרים חסונים . הללו תפסו בניק והחלו לגרור אותו. "עזבו אותי!" צעק ניק. "זו שערורייה ! אני רוצה כעת לדבר עם הקונסול האמריקאי!" אך אנשי הביטחון לא נבהלו מדבריו. ניק הוכנס למחסן דלוח, והדלת ננעלה מאחוריו. "לא ייאמן! חוצפה שכזאת!" סינן ניק לעצמו והביט סביבו .

המחסן הטחוב שאליו הושלך היה מלא בעובש. ניק היה מורעב, הוא דפק על הדלת כדי לקרוא למישהו, אבל אף אחד לא התייחס לדפיקותיו. בשלב מסוים נפתחה הדלת וצלחת עם פשטידה ירוקה נזרקה לעברו. ניק נגס בה והעווה את פניו . השעות חלפו בעצלתיים. לפתע נפתחה הדלת , ובפתח עמד קצין. הוא סימן לניק לבוא בעקבותיו . השניים התיישבו במשרד סמוך. הקצין הציג את עצמו כחוקר. הוא שלף דף מכיס חולצתו והחל לקרוא: "סרוויה – מנהיג רשת ענפה של הברחות בהיקף עצום של מיליוני דולרים, בעל מבנה גוף רחב, שוקל מאה וארבעה ק"ג, חובש מגבעת לבנה, חליפת צמר משובחת ונועל מגפיים אדומים". עיניו של ניק נפקחו בתימהון. החוקר שלף תמונה והציגה לעיני ניק המשתומם. מהתמונה ניבט גבר שדמה להפליא לניק. "מיסטר סרוויה ! העונש על היקף הברחות שלך יכול להיות גם עשרים שנות מאסר" ! אני לא סרוויה! זאת טעות!" זעק ניק בייאוש. אבל החוקר לא התרשם מדבריו, "תצטרך להוכיח זאת!" אמר בקרירות. ניק הזדקק על כסאו: "אין פה זכויות מינימליות?? אפשר לחבר אותי לקונסוליה האמריקאית ?" אבל החוקר פיהק פיהוק רחב ואמר: "בוודאי שיש כאן זכויות, אבל דברים לוקחים כאן זמן", אמר, קם מכיסאו והחזיר את ניק אל המחסן. "אולי אפשר קצת לנשום אוויר או לראות אור יום?" שאל ניק למראה המחסן המעופש . אחשוב על כך!" אמר החוקר ונעל את הדלת .

ניק חש שהשמיים נפלו על ראשו: "מטורף! אין עם מי לדבר!" הרהר בייאוש. הוא התיישב על הרצפה. בחלומותיו הפרועים הוא לא תכנן להיות מוצג כסרוויה - גדול המברחים. רק המחשבה על עשרים השנים הבאות שמצפות לו עם הפשטידות הירוקות, הרסה אותו לחלוטין . לאחר כמה שעות נפתחה הדלת. בפתח עמד שוטר. "הקצין מאפשר טיול קצר", אמר באנגלית רצוצה והוביל את ניק לחצר אחורית. ניק הרים את פניו לשמיים ודמעות זלגו מעיניו. הוא ניגב את עיניו בבגדיו ולפתע הוא הבחין בפועל, לבוש מגפיים אדומים, שהיה עסוק בהטענת ארגזים למכולה. הלה הסתובב והביט בניק, אבל להפתעתו הגדולה של ניק הם היו דומים להפליא ! אתה סרוויה!" צעק ניק. הפועל קפא על מקומו באחת ופניו החווירו . לפתע הוא החל לרוץ לכיוון הפנימי של החצר במנוסה אדירה, ניק התנער באחת וכמו הר געש מבעבע

החל לרדוף אחר הברנש. סרוויה פרץ בסערה את דלת הטרמינל ורץ לתוך האולם, הודף אנשים על ימין ועל שמאל. אבל ניק רדף אחריו כאריה זועם וצמצם בעקביות את המרחק ביניהם, עד שהצליח לתפוס בעורפו של הברנש והשניים התגלגלו על הרצפה. השוטר ששמר על ניק, דלק אחריהם לאורך כל הדרך ובתוך שניות הגיע לזירה. מייד אחריו הגיע קצין הביטחון הראשי והביט במתרחש בפה פעור". זה סרוויה!" צעק ניק בחמת זעם והצביע על הגבר הדומה לו ששכב על הרצפה. השוטרים אחזו בידיו של האיש שהוכתר כ'גדול המבריחים' וכעת היה כפות באזיקים. קצין הביטחון היה סמוק מבושה, אחז ברעד בידו של ניק ואמר: "סליחה אדוני, טעינו!" ניק הובל משם בחזרה למשרד הראשי של שדה התעופה, מלווה בסגל הבכיר של נמל התעופה. בערוצי החדשות לא פסקו מלהלל את האזרח האמריקאי שתפס את גדול המבריחים בחירוף נפש, והסרטון שבו נראה ניק מזנק על עורפו של סרוויה שודר שוב ושוב ללא הפסקה.

לאחר סעודה דשנה עם צמרת הממשל, לווה ניק למטוס פרטי שיחזיר אותו בחזרה לארצות הברית. לקול תשואות הפמליה ונעימת התזמורת עלה ניק על מדרגות המטוס. הוא חש שבטנו מתהפכת מהאירועים האחרונים". חתיכת מהפך ממש ברגע האחרון!" מלמל ניק ותחב לפיו סיגר קובני עבה", אם לא ההשגחה העליונה שסובבה את הדברים שאפגוש את סרוויה ואתפוס אותו ברגע האחרון, היה לי סיכוי טוב לבלות עכשיו בתא המעופש עם הפשטידות הירוקות *..."

גם הדברים הלא הגיוניים יכולים לקרות ולשנות את המציאות לטובה. ומגילת אסתר שכולה אוסף של "צירופי מקרים" לכאורה, מלמדת אותנו שההשגחה העליונה מסדרת את הכול בצורה הטובה ביותר, וגם הדברים הקשים מתהפכים לטוב. פורים מזכיר לנו שגם בתוך החושך הגדול ביותר מסתתר אור גדול.

ניצחון מתוק (רפי פריי)

גנרל דייוויד הביט לעבר המרחבים הפרושים לפניו וחשק את שיניו. התמרון הצבאי נמשך כבר שבועיים אך ללא הישגים משמעותיים בשטח. רק נקודות עשן סימנו תקיפות אקראיות במרחב ההרים. "פטרסון, אנחנו חייבים למצוא פתרון!" הוא פנה לסגנו שהשתמש במשקפת כדי לסקור את הגזרה. פטרסון הוריד את המשקפת והנהן בחיוב: "כן המפקד, האויב חפור היטב במנהרות שנמצאות במעמקי האדמה. אנחנו לא מצליחים לאתר את נקודות הכניסה והיציאה, חייבים לחשוב על תוכנית!" ובינתיים בעומק האדמה פעילי ארגון הטרור הקיצוני 'איסאם מוזאייף' הקשיבו לנאום

מוקלט של מוחמד עיסאם, מזכ"ל הארגון הנודע לשמצה: "עליכם להישאר במחילות ולהפתיע את האויב רק כאשר אתם בטוחים שהוא אינו עוקב אחריכם. הסוו את עצמכם, כסו את פתחי המנהרות ולעולם אל תסגירו את הנקודות האסטרטגיות!" אמר הטרוריסט בנאום ששלהב את הפעילים לצאת ולהילחם בחיילים האמריקאים. "אז אנחנו לא יודעים כלום?" שאל גנרל דייוויד את פטרסון. "האמת היא שיש לנו כמה נקודות כניסה, אבל אנחנו מעריכים שמה שמצאנו אלו מלכודות שנועדו למשוך אותנו פנימה למארב מתוכנן, לא יהיה חכם להיכנס משם!" ענה פטרסון בכובד ראש.

הגנרל דייוויד חשק את לסתותיו הרבועות והליט את ראשו בין כפות ידיו. "חייב להיות פתרון!" הוא מלמל בקול עמום. זה היה הרגע שבו טוראי מרטין קפץ: "יש לי רעיון, גנרל!" הוא הזדעק. גנרל דייוויד זרק בו חצי מבט והנהן: "מה בפיך, חייל?" הטוראי הסמיק קלות אבל שטח את רעיונו בפני הפיקוד. בהתחלה גנרל דייוויד לא הצליח 'לבלוע' את התוכנית. אבל ככל שהפך בה, התחוויר לו שמדובר בפתרון גאוני מחוץ לקופסה, שיש לו סיכוי אמיתי להוציא את חייליו מהבוץ. "אם זה יעבוד", הכריז בפאתוס, "תקבל העלאה בדרגה, ותוכל לצאת לחופשה של חודש על חשבון משלם המיסים האמריקאי". טוראי מרטין הצדיע כמקובל ושב למקומו. "חיילים", חיך גנרל דייוויד, "תתחילו לשאוב, מלחמת מים עומדת לפתחנו..."

למחרת עמלו החיילים האמריקאים לחבר את משאבות המים לחוף התמרים ועסקו בחיבור הצינורות זה לזה בעזרת חישוקי מתכת עבים. עד הערב הושלמה הקונסטרוקציה. החיילים העייפים חיכו לפקודת הגנרל, ובינתיים העבירו את זמנם במשחקי קלפים אקראיים. כאשר ניתנה פקודת ה"זרום", הפעילו חיילי הפלוגה את המשאבות, ומי הים החלו לטפס במעלה הצינור כל הדרך מהחוף אל המנהרות. החיילים גיחכו כאשר זרנוקי מים ספורדיים ניתזו מפתחים אקראיים בקווי מתאר הגבעות. "לנו הניצחון", הם פיזזו ברחבי שדה הקרב, בטוחים בניצחון. אבל השקט החזיק מעמד יומיים בדיוק, ולאחריו חזר האויב לתקוף ביתר שאת וביתר עוז.

גנרל דייוויד לא ידע היכן לשים את עצמו. תוכניותיו התקדמו שלא כמתוכנן, וההישגים שהבטיח למפקדיו לא נראו בשטח. באותו ערב, כאשר גנרל דייוויד ניסה להרגיע את עצביו המרוטים בניסיונות קליעה כושלים של מסמכים מקומטים לפח האשפה, פנה אליו שוב טוראי מרטין וביקש לשוחח אתו. גנרל דייוויד הזועף ניסה לדחות אותו בתואנות סרק, אבל טוראי מרטין היה עקשן. לבסוף, לאחר דין ודברים קצר ונזיפה על מדיו הבלתי־מגוהצים של מרטין, ניאות גנרל דייוויד להקשיב שוב

לפנייתו של מרטין. בתחילה הוא זלזל ביומרותו החוזרת ונשנית של החייל הצעיר, אך עם כל מילה שאמר הטוראי, הלך פרצופו הזועף של דייוויד והשתנה לחיוך רחב. "חייל", פנה אליו הגנרל, בפעם השנייה, "ננסה את מה שהצעת, אני מקווה מאוד בשבילך שזה יעבוד..."

למחרת עם שחר יצא לדרכו מבצע 'נקמה מתוקה'. החיילים שקיבלו את התדרוך לא האמינו למשמע אוזניהם, אבל הם ביצעו את הפקודה ללא שאלות מיותרות. כל חייל העמיס על גבו שק של סוכר טהור ויצא אל עבר משאבות המים. בפתח השסתום של משאבות המים שמהן הזרימו מים לתוך פתחי המנהרות, הם רוקנו את השקים אל הצינורות ואיחלו להם דרך צלחה. כעבור שעות מספר נשמעו פיצוצים מבטן האדמה. מאות טרוריסטים רטובים עד לשד עצמותיהם זחלו מן המחילות כשידיהם על ראשיהם, מבקשים להיכנע ולקבל מחסה". זיהינו את מוחמד עיסאם בורח בכיוון צפון מערב!" נשמעה הקריאה במכשיר הקשר של גנרל דייוויד. "עצרו אותו מייד!" החזיר דייוויד למכשיר הקשר בקשיחות אופיינית.

לאחר מרדף של כמה שעות מתישות הביאו חיילי היחידה המובחרת את מוחמד עיסאם לרגליו של גנרל דייוויד. הגנרל ביצע כמה הקפות מאיימות סביב הטרוריסט המבוקש ואז שאל: "מה קרה? מדוע עזבתם את מחילותיכם?" מוחמד עיסאם הצטנף על הקרקע וענה בקול צורמני: "המים, אדוני, המים גרמו לנו לעזוב. אנחנו לא יכולים לנשום בתוך המים". גנרל דייוויד ליטף את זיפיו: "אבל את המים התחלנו להזרים לפני שבועיים, מדוע רק עכשיו יצאתם?" מוחמד עיסאם ענה בשקט: "נכון אדוני, אבל את הסוכר הוספתם היום, לפני כמה שעות. הסוכר הדביק שיבש את מנועי המשאבות הטקטיות שהכנו כדי לנקז את המים, כך שהמים זרמו בחופשיות לתוך המנהרות שלנו, חלחלו בשכבת הסלע, קלקלו לנו את האוכל ואת בקרי השליטה שלנו. לא נותרה לנו ברירה אלא לברוח ולהיכנע ולא למות בחנק בתוך המנהרות ***".

פעמים רבות אנחנו נוטים לזלזל ברעיונות של אחרים, רק משום שלא חשבנו עליהם בעצמנו, או מפני שהם צעירים או מנוסים פחות מאיתנו. אבל שלמה המלך מלמד אותנו: "מכל מלמדי השכלתי". החוכמה יכולה להימצא בכל מקום, עלינו רק להיות פתוחים וקשובים לקבל אותה ולהבין שרק ביחד יש לנו את היכולת האמיתית להצליח.

עזרה בלתי צפויה (אבינועם הרש)

לנתנאל לא נדרשו יותר משתי דקות כדי לקבל את ההחלטה שהוא מכניס לתוך הבית את תושבי העוטף ומזמין אליו הביתה את משפחת כהן. אומנם בהתחלה הוא חשש מתגובת אשתו וילדיו, שכן היה להם בית קטן יחסית - שלושה חדרים ויחידה קטנה של חדר וחצי שהייתה ריקה. איפה בדיוק הוא יכניס בחדר וחצי משפחה של ארבע נפשות? אבל הלב שלו צעק לו שילך על זה בכל הכוח וה' יעזור. כשהגיע איתי כהן ודפק בדלת, הרגיש נתנאל שהוא מעולם לא חש תחושת התרוממות גדולה ועוצמתית כמו באותו רגע, והמעשה הטוב שהוא זוכה להיות חלק ממנו, ממלא את עולמו במשמעות וסיפוק.

בימים הראשונים הכירה משפחת כהן את משפחתו של נתנאל, והילדים שיחקו ביחד בחצר בחוץ. איתי כהן הציג את עצמו לפני נתנאל והציע להשתתף כמובן בהוצאות משק הבית כי אין שום סיבה שמשפחתו של נתנאל תשלם על משפחת כהן. נתנאל קיבל את ההצעה של איתי בשמחה ואמר לאשתו: "נו, את רואה? גם נעשה חסד גדול וגם נוכל להמשיך ולחיות בשגרה המבורכת שלנו..." עם הזמן הלך והתחזק הקשר בין שתי המשפחות. נתנאל ואיתי החלו לעשות יותר ויותר דברים ביחד: חברותא ללימוד גמרא לאחר העבודה, טיולי אופניים בימי חמישי. שרה ואשתו של איתי התיידדו ונעשו חברות נפש. משפחת כהן, המתארכת, הייתה אסירת תודה למשפחה המארכת, שעזרה להם כל כך ברגעים הקשים, ולא הפסיקה להודות על הכנסת האורחים החמה.

בוקר אחד, כשהגיע נתנאל לעבודתו בבנק, ניגש אליו הבוס יואב, ואמר לו שהוא חייב למצוא דירה קטנה לכמה חודשים לאחיין האהוב שלו שמגיע מארצות הברית. "אם אני זוכר טוב, שיתפת אותי פעם בכך שיש לכם בבית יחידה קטנה פנויה. חשבתי שהאחיין שלי יוכל להתגורר זמנית ביחידה שלכם, מה אתה אומר?" נתנאל המופתע הבין שהוא לא יכול ברגע אחד לדחות את הבוס שלו. "קודם כול זה מאוד מחמיא לי. ברשותך רק אתייעץ עם אשתי"..." בוודאי", ענה יואב. "רק תהיה בטוח שאני אהיה חייב לך אישית טובה!" כשהגיע לביתו ניגש נתנאל לשרה ואשתו ושיתף אותה במה שאמר לו הבוקר יואב, אבל היא לא הבינה: "איך אתה רוצה שנארח את האחיין שלו כשאנחנו כבר מארחים את משפחת כהן?" "את צודקת!" ענה לה: "הרי אנחנו לא יכולים פשוט להגיד למשפחת כהן ללכת מכאן, במיוחד שאנחנו יודעים היטב שאין להם לאן ללכת... עם כל הכבוד לבוס שלי, יש כאן גורמים חשובים יותר ואני לא רוצה

לפגוע בהם. "שרה הסתכלה עליו ושאלה: "אז מה אתה מתכוון לעשות?" "ובכן..." ענה לה נתנאל. "אומנם זה לא יהיה לי נעים, אבל אסביר זאת ליואב. אני בטוח שהוא יבין. אין לנו אפשרות אחרת, למרות ההכנסה הכספית שנפסיד".

למחרת בבוקר ביקש נתנאל לדבר עם יואב הבוס ואמר לו: "אין לך מושג כמה אני מעריך את העובדה שחשבת וסמכת עליי. אבל רציתי לשתף אותך שמאז שבעה באוקטובר אנחנו מארחים בבית שלנו משפחה שגרה בעוטף - משפחת כהן. אנשים באמת נהדרים. אני ממש לא יכול להגיד להם שהם צריכים לחפש לעצמם מקום אחר, כי אין להם לאן ללכת. אני מצטער, אבל לא נוכל לארח את האחייך שלך..." יואב הסתכל עליו במבט מאוכזב קמעא. הוא חשב קצת ואמר לו: "כבר חשבתי שאוכל לבשר לאח שלי בשורות טובות, אבל אני מבין אותך לגמרי. תודה שניסית. ואל תדאג, היחסים בינינו כמובן לא ייפגעו, אני מבין את המצב יואב ונתנאל לחצו ידיים ונתנאל המשיך בעבודתו בבנק.

בסוף היום, כשהגיע הביתה, חיכה לו בתיבת הדואר מכתב מרשויות המס. במכתב נאמר לו שעל פי הממצאים שלהם הוא חייב להם יותר ממאה אלף ש"ח. נתנאל החזיק, נוסף לעבודתו כשכיר, גם עסק קטן ועצמאי למכירת כיפות וטליתות, ואת עסקיו הצדדיים הקפיד לנהל באמצעות מאיר, רואה החשבון שלו. כשהתקשר למאיר וסיפר לו על המכתב, הוא אמר: "אני מקווה שלא נסתבך מולם, תן לי לבדוק את זה!" בערב הבחין איתי שנתנאל מוטרד ושאל אותו: תגיד, הכול בסדר איתך? אתה נראה לי מהורהר..." "האמת שאני מוטרד מאוד", ענה נתנאל ושיתף אותו במתרחש. הוא סיפר לו על ההצעה שקיבל מהבוס שלו לארח את האחייך שלו וכן על המכתב ממס הכנסה: "תקשיב, אחי!" אמר לו איתי, "קודם כול תדע שאני ממש מעריך את זה שלא זרקת אותנו ככה, ואני מקווה שלא נגרם לך נזק. בקשר למכתב, אחי הגדול הוא פקיד שומה. אבקש ממנו שיבדוק מה אפשר לעשות במקרה שלך." כעבור יום קיבל נתנאל שיחת טלפון מרואה החשבון: "אני באמת לא מבין איך זה קרה, אבל מס הכנסה מחקו לך את החוב!" נתנאל התפלא ושאל: "איך יכול להיות?" ומאיר הסביר: "הבנתי מהאיש שלי שם, שפקיד שומה עשה חישוב מחדש של החוב והכול בוטל..." נתנאל ניגש להודות לאיתי על העזרה הגדולה, ושתי המשפחות ישבו לסעודת הודיה. בסוף הערב ניגש נתנאל לשרה ואמר לה כממתיק סוד: "את רואה אשתי היקרה? בסופו של דבר עשינו בחוכמה כשהחלטנו לדחות את בקשתו של יואב ולא להוציא את משפחת כהן. בסופו של דבר, בזכות החסד הזה ניצלנו מקנס כספי גדול מאוד *."

כאשר אדם מוכן לעשות חסד ולהתמסר לעשיית טוב בלי שיקולים של "מה יצא לי מזה". הוא לעולם לא יפסיד, ואדרבה הוא יראה מזה רק טוב. לפעמים באופן גשמי, כמו הכנסה לא צפויה וכו', ולפעמים באופנים אחרים נסתרים". עולם חסד יבנה", העולם תלוי בחסד הטוב שלנו, כך הוא הולך ונבנה לכיוון הטוב שלו.